

הא' ז' אדה / הומרוס
ש' שטניאל

שיר עשרים ושלושה

תחרות הגבורים לכבוד פטרוקלוס

פטרוקלוס על המוקד, ואכילס שם על המוקד את שערות ראשו והקריב קרבנות הרבה וביניהם את שניים עשר הנערים הטרויים שושבו (108-225). למחרת אספו את אפר פטרוקלוס ושפכו עליו תל גדול (226-256). אחרי הקבורה ערך אכילס תחרויות אתלטיות לכבוד פטרוקלוס (257-897).

אכילס והמרידונים ערכו מרוץ מרפבות סביב גינת פטרוקלוס, אחר נמן לפניהם אכילס את זבח הקבורה והועיד את הקבורה ליום המחרת (1-58). בזילה ראה בחלומו את פטרוקלוס שהוכיחהו על שהוא משהה את קבורתו (59-107). ביום המחרת שרפו האכילים את גינת

פריים רבים מהירים פרפרו תחת הברזל שחוטים, ורבים בני צאן ועזים פועות ופזוזות, רבים חזירים מלביניו מלמעות וכבדים בחלב מתחו על צי לזכות הפיסטוס כדי לחרף אותם; נגרו דמים מסביב לגינה, כנגרים מספל. אך את בן פלס מהיר הרגלים הובילו נשיאי עם האכילים עד פני אנממנון הגבר הנעלה. אפס אך שוא נחמהו, כי חרה לו מאד לעמיתו. ובהגיעם עד אהל האיש אנממנון בן אטרס, צוה מיד לפרוצים, לצלולי הקול, וישמו את החצובה הגדולה על גבי האש, אולי יואיל בנו של פלס ורחץ את בשרו מאבקות הדמים; אולם הוא מאן, ונשבע השבועה הגדולה וידבר: „הנה נשבעתי בזאוס הגדול האדיר באלים, אשר לא יעלו מים על ראשי, בטרם הנחתי גינת פטרוקלוס על גבי המוקד ואשפף לו תלו, אכרת את שערות ראשי, יען כי לבי לא יכאב שנית, כאשר יכאב, לעולם ובעודי בחיים. הבה, רעי עמיתי, נשבה אל זבח הקבורה. מחר עם שחר קום צו, אנממנון העוצר בגברים, להביא עץ מן היער ולהכין כל דבר פראוי, כל אשר נחוץ למת היורד למחשפי אימתה, למען תמהר ותאכלנו אש שלא תכבה, ונסתר הוא מעין רואים, וישוב הצבא אלי עבודתו.“ ככה מלל, והמה הקשיבו בשים לב ונשמעו. מהרו ערכו איש איש ארוחתו וישבו לסעודה. אכלו, ולבם לא חסר, כי איש איש קבל מנתו. אפס כששברו רעבונם ותאות צמאונם נמלאה, שבו הלכו כלהם איש איש לאהל לנח.

ככה בכו הילילו בכירה; ובני האכילים הלכו והגיעו עד ים הלקספונטוס, עד פני האניות, שמה נחפזו התפרו איש איש לספינתו הקלה; אולם למרידונים אסר אכילס להתפור. 5 ענה ואמר לרעי עמיתי השואפים קרבות: „הוי, רוכבי סוסים מהירים, רעים עמיתים נאמנים! אל נא תפתחו סוסיכם תמימי הפרסה מעלם, כי בתחלה נתקרב עד גינת פטרוקלוס לבכותו ברכב וסוסים, כי זה הוא הכבוד האחרון למתים. 10 אחר שרותה נפשו הנכחי והיללה ביונים, נפתח סוסינו ושם גם נאכל כלנו הנזבח.“ מלל והחל מקונו, ורעי חחרו החזיקו. שלש פעמים הקיפו בסוסייהם אדירי הרעמה, פגרו אבלים, ותטיס העירה את נפשם למספד. 15 רטב החול מדמיעיהם אף רטבו כלי נשק הגברים, יען כי צר להם מאד לגבר, לאיש המלחמה. פתח אכילס בן פלס ביניהם במספד תמרורים, כפיו מכלות הגברים הניח עלי חזה רעו: „שלום לה, פטרוקלוס, בשאול במשכנותיו של הדס! 20 יען הכל אקמה, כאשר אמרתי הבטחתי: לסחב הנה את הקטור ולתתו מאכל לפלבים, לשחט שנים עשר עלמים יפים מנערי טרויה אצל מדורת שרפתה, בעברתי, כי אותה הרגו.“ מלל, וחרש בלבו דברים מחפירים על הקטור: 25 אצל מטת בנו של מניטיוס השליכו אפים מונח באבק. והמה התפשטו איש איש כלי מלחמתו, נחשת מברקת, אף פתחו סוסייהם מריעי הנחרה, וישבו לפני ספינותיו של נכד אאקוס המהיר הרבה רכבה, נימן לפנייהם את זבח הקבורה.

עולה באושה קלילה. אכילס התנער משתאה,
 ספק פנים ויען וידבר את דברי היגונים:
 „אליו האכן במשכנות אאידס אין אנו אך נפש,
 צלם אנונו ודמות, ואין בנו חיים ואין חושים?
 יעו כי כל-הלילה הזה הלא עמדה על-ידי
 105 נפש פטרוקלוס האמלל בוכיה תמרורים אכלה,
 הרבה והרבה בקשתני, ותארה כתארו וצלמו“.
 ככה מלל, והעיר את-כלם לבכיה ולמספד.
 ואאוס ורודת-אצבעות הופיעה, והמה אכלים
 110 סביב לנגית החלל. אך אנגמנון המושל
 הבהיל מן האהלים אנשים ופרדים להביא
 עצים לו מן היער, ויפקד עליהם את-מרון
 איש-המלחמה הגבור, הוא נערו של-אידומנס.
 המה הלכו וקדמות מגדעי-אילנות בידיהם
 115 גם-חבלים קלועים יפה, והפרדים לפניהם.
 הרבו ללכת, יש עולים ויש יורדים ארכות וקצרות,
 עד שהגיעו עד-נחלי הר-אידה זה רב-העצות.
 מהרו כרתו שם עצים מגביהי-עפאים בנחשת
 חותכה-ארכות, ואלה נפלו בשאון והמלה.
 120 נחפזו בני-האכיים ויבקעו העצים, העמיסום
 על-גבי-הפרדים, ואלה הלמו הארץ בפרסותם,
 רוצים לרדת במישור בדרך הסבף העבמים.
 וחוטבי העצים איש איש מהם נשא גור, כאשר
 צנה להם מריאונס, הוא נערו של אידומנס.
 125 וכשהגיעו לים, השליכו הגעעים במקום
 אשר בו בחר לתל אכילס לו ולפטרוקלוס.
 אולם אחרי השליכם מסביב העצים הרבים,
 ישבו כלם מחכים. ויפקד אכילס על-צבאות
 המרמידונים הגברים, כל-חובבי-הקטל, וישמו
 130 כלי מלחמותם עליהם ורתמו הסוסים ברכב.
 הם התנערו, הזדרזו וילבשו כלי המלחמה,
 עלו בכסא הרכב, הרקב והלוחם לצדו.
 יצא הרכב בראש, ואחריהם הרגלי פעב עון
 שם לאלפיהם, באמצע נושאי-פטרוקלוס - עמיתיו.
 135 שער מכסה את-כלו, כי גזו ועליו השליכו.
 אחריו הלך אכילס הנעלה, תומך את-ראשו,
 נעצב אל-לבו, כי הוביל לאאידס את-רעו התמים.
 וכשהגיעו למקום אשר התוהו אכילס,
 שם הורידוהו ויצברו עליו העצים הרבים,
 140 אולם אחרת או חרש בלבו אכילס המהיר.
 נטה הצדה ויכרת את-שערות ראשו הצהבהב
 אשר גדלן מחלפות בשביל ספרכיוס הנהר,

אולם בן-פלים השתרע על-חוף הים רב-השאון,
 נאנח מרה ויקונן בקרב כל-המרמידונים,
 בטארו של חוף אשר שם משברים באים ומשקשקים.
 שמה שנה תקפתו מחבשת לעצבות לבבו,
 ופשו השיבה, חבקתו - כי עיפו אבריו הצחים,
 5 בדלקו את-הקטור מסביב לאליוס הבנויה-ברמה -
 נלטה לו בחלום או נשמת פטרוקלוס האמלל,
 תארו כתאר הליו, קומתו ועיניו הנאות,
 קולו כקולו ושלמותיו העוטות לבשרו כשלמותיו;
 עומד למראשותיו וישא את-קולו וידבר:
 „הנה ישן אכילס, ואותי כליל שכחת!
 10 בחיי עודני וכתני, עתה כי מתי שכחתני.
 אגא, מהר קברני, ואבא בשערי הדס.
 גיש יגרשוני הנפשות, אל צלמי-החיים ודמותם,
 ואינן נותנות לי לבוא מעבר לנהר בקהלים.
 תועה אנכי ונד - על-בית-הדס רחב-הדלתים.
 15 תנה לי את-ידך, ראה שיחי, כי לעולם לא אשוב לראותך,
 לעלות ממשכנות הדס, כי תאכל להבה את-גופי,
 וחיים לא נוסף עוד לעוץ עצות בנפשנו כקדם
 הרחק מיתר רעינו, וביען בלעני המות,
 רע המרה שנוגרה עלי בטנם אולד.
 20 וגם עליך, אכילס, הגבור הדומה לאלים,
 נמרה נמרה כי תפול ליד-חומת הטרויים הנדיבים.
 אפס אחרת לה אגיד, ועשית כדברי, אם תשמע:
 אל נא תקבר עצמותי ולא עם עצמותיך, אכילס;
 יחדו תנחנה, כאשר יחדו גדלנו בהיכלכם
 25 למן היום בו נחני מניטיוס מאופוס לביתכם
 ילד עודני ועקב אותו הרצח האים,
 אם בו הפיתי נפש את-בן-אמפידמס, כי ילדות
 היתה בי, לא רציתי, פעסתי בשחקי בקוביה.
 קבל קבלני לביתו או פלס מכניע-הסוסים,
 30 ותוא גם גדלני באהבה, קראני נושא-כליך,
 לכן גם יכיל כלי אחד את-עצמותינו ביחד.
 ואותו כלי-פז אשר נתנה לה אמך הורתך מתנהו“.
 השיב אמריו אכילס מהיר-הרגלים ויען:
 „למה זה, רעי כנפשי, אחית הנה? מדוע?
 35 הלהודיע לי כל-דבריך אלה? ואכן
 כל-אשר צייתני אנכי אמלא אקים.
 אפס נא קרבה אלי, הבה נחבק איש לאחיו,
 ואם גם לשעה מאד קלה נענני לבנו בבכיה“.
 ככה הביע, ויפרש את-כפיו ברצותו לחבקו;
 40 אלא לשוא, כי הנפש ירדה תחמיות כקיטור

נֶאֱנַח מְרָה וַיְדַבֵּר, מִבֵּית בָּיִם, זֶה הָאֶפֶל:
 ,,הוּי, סְפָרְקִיֹס, לְשׂוֹא אֶף גֵּדֵר לֶף פֶּלֶס אֶת-גֵּדְרוֹ,
 145 לֵאמֹר: כִּי אָשׁוּב בְּשָׁלוֹם אֶל-אַרְץ-מִוֹלְדֹתִי אֶהְבֵּתִי,
 וְאֶכְרַת לֶף שַׁעְרוֹתַי, וְשָׁלְמִים לֶף - הַקְטוֹמָבָה
 יִשְׂרָף וְיוֹסִיף חֲמָשִׁים עֶתְנֻדִים שְׁמָנִים לֶף אֶצֶל
 הַעֲיֹנֹת שֶׁם חֲרָשָׁה לֶף וּמִזְבַּח רִיחָנִי.
 כֶּכָּה גֵּדֵר הִישִׁישׁ; אֲכַל לֹא מִלֵּאת שְׂאֵלְתוֹ.
 150 עֲתָה, יַעַן לֹא אָשׁוּב אֶל-אַרְץ מִוֹלְדֹתִי אֶהְבֵּתִי,
 אֲמֵן תִּלְתְּלִי לְגִבּוֹר פֶּטְרוֹקְלוֹס וְאִתּוֹ יִשָּׂאם.
 כֶּכָּה דִבֵּר, וַיִּתְקַע בְּכַפּוֹ שֶׁל רַעוּ-עַמִּיתוֹ.
 מַחֲלָפוֹת רֵאשׁוֹ וְהַעִיר אֶת-כָּלֶם לְבִכֵּי-הַתְּמַרְוִרִים.
 הֵיָתָה הַשְּׁמֶשׁ שׁוֹקַעַת, וְהָמָה עוֹד מְקוֹנְנִים, לֹלֵא
 155 קָרַב אֶכִּילֵס וַיְדַבֵּר לְאִישׁ אֲנַמְמוֹן וַיֹּאמֶר:
 ,,הוּי בֶן-אַטְרַס, - הֵלֵא בְּקוֹלֶךָ יִשְׁמְעוּ אֲכִיִּים
 בַּחֲפִץ-לֵב, - הֵלֵא גַם לְמִסְפַּד יֵשׁ קֶץ וַיֵּשׁ תִּכְלֶה.
 צוֹ וַיִּתְפָּרוּ מֵאֲחֵר הַמוֹקֵד וְעָרְכוּ הַסַּעוּדָה.
 אֲנִי הַשְּׁנַיִם נִעְטָק בְּזֶה, כִּי אֲנַחְנוּ בִּיּוֹתֵר
 160 צָר לָנוּ לְאוֹתוֹ הַחֶלֶל. הַנְּשִׂאִים יִשְׂאָרוּ אִתִּי.
 שְׁמַע אֶת-דְּבָרֵי אֶכִּיל אֲנַמְמוֹן אֶלּוֹף הָאֲנָשִׁים,
 פֶּן מִיַּד אֶת-הַעַם בְּאֵינֹת יִשְׂרוֹת-הַגִּדּוֹת,
 וְנִשְׂאָרוּ אֶף הַעֲסוֹקִים בְּקַבּוּרָה וְהָרְבוּ הַעֲצִים,
 עֲשׂוּ אֶת-הַמְּעַרְכָּה שֶׁם מֵאָה מֵאָה עַל-מֵאָה,
 165 שְׁמוּ בִנְפֶשׁ עֲצָבָה הַגּוֹיָה עַל-גְּבֵי הַמוֹקֵד.
 הָרַבָּה צֹאן-מַרְבֵּק וּפְרִים מְקָרְיִים וּמִקְשִׁים-לִלְכֶת
 פָּרְקוּ אֶת-עוֹרָם לְנוֹכַח הַמְּדוּרָה, עָרְכוּם, אֶף חֲלָבָם
 לְקַח אֶכִּילֵס הַגִּבּוֹר לְתִתּוֹ עַל-גְּבֵי הַחֶלֶל,
 מִכֶּף רַגְלוֹ וְעַד-רֵאשׁוֹ, וְסָבִיב הַקִּיפּוֹ הַבְּתָרִים.
 170 אֶפְסֵי בְּאֵמְצַע שֶׁם הַצִּיב אֶת-כַּפְּדֵי הַדְּבִשׁ וְהַשְּׁמֵן
 נוֹטִים כְּלָפֵי הַמֶּטֶשׁ; וַיִּשְׁלַף בַּמוֹקֵד אַרְבָּעָה
 סוֹסִים תְּלוּלֵי-הַצּוּאָר, הִטִּילֵם בְּכַח וַיִּנְאֲנֹת.
 הָיוּ תִשְׁעָה כְּלָבִים אוֹכְלִים עַל-שִׁלְחַן הַמוֹשֵׁל,
 שְׁנַיִם עָרָף, הִטִּילֵם עַל-גְּבֵי הָאֵשׁ וְהַמְּדוּרָה;
 175 שְׁנַיִם-עֶשֶׂר נְעָרִים, הַטּוֹבִים בְּיִלְדֵי הַטְּרוֹיִים הַגִּדִיבִים,
 שָׁחַט בְּנַחֲשֵׁת, כִּי חָרַשׁ בְּלָבוּ עֲלִילוֹת נוֹרָאוֹת,
 זָרַק אֶל-זַעַם-הַבְּרָזָל אֲשֶׁר לֹאשׁ - וְתֵאכְלֵמוּ.
 הֵילִיל מִנְהַמֵּת לָבוּ וַיִּקְרָא בְּשֵׁם אֶל-עַמִּיתוֹ:
 ,,שָׁלוֹם, פֶּטְרוֹקְלוֹס, וְאִם גַּם יִרְדֹּת לְמִשְׁכָּנוֹת הַדָּסוּ
 180 הַכֹּל קִימְתִי, עֲשִׂיתִי, כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי לְפָנֶיךָ:
 שְׁנַיִם-עֶשֶׂר נְעָרִים, הַטּוֹבִים בְּיִלְדֵי הַטְּרוֹיִים הַגִּדִיבִים,
 תֵּאכְלֵ הָאֵשׁ אִתָּךְ יַחַד; בִּלְתִּי אֶת-בְּנוֹ שֶׁל-פְּרִיאֲמוֹס,
 הַקְּטוֹר, לֹא תֵאכְלֵ הָאֵשׁ כִּי אוֹתוֹ הַכְּלָבִים יֵאכְלוּ.
 כֶּכָּה דִבֵּר מְאִים, אֶף אֵלָיו לֹא קָרְבוּ הַכְּלָבִים,

כִּי אֶפְרוֹדִיטָה בַת-וֹאוֹס הִיא גֵּרָשָׁה הַכְּלָבִים מְעַלְיוּ
 יוֹמָם וְלַיְלָה, וּבְשִׁמּוֹן-הַיְוֹרִדִים, בְּשִׁמּוֹן אֲמַבְרוֹסִיָּה,
 מְשַׁחָה אוֹתוֹ, וְלֹא נִשְׁחַת בְּשָׂרוֹ בְּהַסְחָבוֹ שְׁמָה.
 מִן הַשְּׁמַיִם אִזּוֹ הַיְוִרִיד פָּבוֹס אֶפּוֹלוֹן עַב-עַנָּן
 אֶפֶל עַל-אוֹתוֹ הַמִּישׁוֹר, וַיִּכַּס כָּל-הַפֶּפֶר עַל-כִּלְיָה,
 190 שְׁמָה שְׁכָבָה גּוֹיָתוֹ, לְמַעַן לֹא תִשְׁכַּיִם הַחֲמָה
 לְיִבֵּשׁ אֶת-עוֹרוֹ מִסָּבִיב לְשָׂרִירִים וְלְכָל-הָאֲבָרִים.
 אֶפְסֵי לֹא אֲחֻזָּה אֵשׁ בַּמוֹקֵד שֶׁם הוֹטֵל פֶּטְרוֹקְלוֹס.
 חָרַשׁ בְּלָבוּ אֶכִּילֵס מֵהִיר-הַרְגִּילִים אֲחֵרָת.
 נָטָה מֵעַל-פָּנָיו הַמְּדוּרָה וַיִּקְרָא לְשְׁנַיִם לְרוּחוֹת,
 רוּחַ צָפוֹן וְיָם, וַיְדַר הַזְּבָחִים הַנְּנָאִים.
 195 נָסַף מִסְפֵּל הַזֶּהָב, הָרַבָּה הַתַּחְנוּן וְהַעֲתִיר
 לְבֹא לְהַפִּיחַ בָּאֵשׁ, וְתַמְהֵר וְתֵאחַז בְּחֶלֶל,
 תֵּאכַל בְּמֵהָרָה הַעֲצִים, וְתִשְׁמַע אִירִים הַקֶּלֶה
 אֶת-נִצָּנְתוֹ וְאֶת-שִׁיחוֹ, נַחֲפֹה לְבִשָׂר הַרוּחוֹת.
 וְהָיָה כִּלְן בְּהִיכַל וּפִירוֹס הַשׁוֹאֵן-בְּסַעַר,
 יוֹשְׁבוֹת לְמִשְׁתַּה הַרְעִים. וְאִירִים נַחֲפֹה מוֹעֲפָה,
 עֲמָדָה עַל-מִפְתַּן-הָאֲבָן, וְהָיָה אֶף בְּעֵינָיו רְאוּיָה,
 קָפְצוֹ כִּלְן מִמְּקוֹמוֹ, מִזְּמֹנֹת אוֹתָהּ לְהַסֵּב.
 אֶפְסֵי הִיא מִמְּאֲנֵת וְתִשָּׂא אֲמָרְתָהּ וְתֹאמֶר:
 205 ,,לֹא עַת לְשִׁבְתִּי! נַחֲפֹה אֲנִי אֶל-מִשְׁבְּרֵי-אוֹקֵינוֹס
 לְאַרְץ הָאֵתִיוִפִּים הַמְּעַלִּים כִּיֹּם הַקְטוֹמָבוֹת
 לְכָל-הָאֵלִים הַנְּנָחִים, וְאֵטַעֵם מִזְּבָחָם גַּם אֲנִי.
 הִנֵּה אֶכִּילֵס מִתַּחְנוּן אֶל-שְׁנַיִם: בּוֹרִיאֵס וּפִירוֹס,
 לְבֹא לְהַפִּיחַ בָּאֵשׁ, וְגַם-גֵּדֵר הַזְּבָחִים הַנְּנָאִים,
 210 לְמַעַן תִּעֲשֶׂרוּ אֵשׁ תּוֹקֵד בַּמְּדוּרָה בְּהַ יִשְׁכַּב פֶּטְרוֹקְלוֹס,
 וְכָל-הָאֲכִיִּים לוֹ סָבִיב מְקוֹנְנִים, עָלָיו יִבְכְּיוּ.
 דְּבָרָה דְּבָרִיָּה וְתַחֲקֵק, וְתַתְּנַעֲרָנָה הַרוּחוֹת
 בְּקוֹל וְהַמְלָה נוֹרָאָה, מִזְּעִיקוֹת לְפָנָיו עֲנִיִּים.
 בָּאוּ בְּסַעֲרָה עַד-חֹפֵי הַיָּם וַיִּרִימוּ מִשְׁבָּרִים
 215 בְּרוּחַ אֶפֶן הָאֵים, וְהִגִּיעוּ עַד-טְרוֹיָה הַבְּרוּכָה,
 פָּרְצוּ בְּעֲצֵי הַמוֹקֵד, וְנִמְעַל הָאֵשׁ וְתַתְּלַקַּח.
 לְהַבּוֹת הַמְּדוּרָה קָדְחוּ, כָּל-אוֹתוֹ הַלֵּילָה סַעֲרוּ,
 שׁוֹרְקִים בָּאֵשׁ. וְאֶכִּילֵס מֵהִיר-הַרְגִּילִים הַתְּהַלֵּף
 אוֹתוֹ הַלֵּילָה וּבִיָּדוֹ כּוֹס-הַפִּיפּוֹת וְדוּלְיָה
 220 יָן מִמְּרָק-הַזֶּהָב, מִזָּה וּמִרְטִיב הָאֲרָץ,
 הוֹלֵף קוֹרָא אֶל-נְפֶשׁ פֶּטְרוֹקְלוֹס רַעְהוֹ הָאֲמָלָל.
 כְּאוֹתוֹ הָאֵב אֲשֶׁר לָמַר בְּשִׂרְפוֹ עֲצָמוֹת בֶּן יִקְיֵר,
 אֲשֶׁר מֵת עוֹדוֹ חָתָן לְמַנְעַת לֵב-אֲבִיו וְאָמוֹ, -
 כֶּכָּה הֵילִיל אֶכִּילֵס, בְּשִׂרְפוֹ אֶת-עֲצָמוֹת רַעְהוֹ,
 225 הוֹלֵף וּמְקִיף הַמוֹקֵד וַיִּנְאֲנַח בְּשִׁבְרוֹן מִתְּנִים.
 כּוֹכַב הַשָּׁחַר הוֹפִיעַ וְאוֹרוֹת בְּכַפְּיוֹ לְאַרְץ,

אאוס צדוית-הכרפם השתרעה על-פני רחבי-ימים,
 שחה המדורה ותדל, ואש הלהבה ששכה.
 שבו הרזחות הביטה נחפזות מאחר המוקד
 הרף ים-תרכזה, ויהם הים ומשבריו נאקו.
 פנה בן-פלא ויט מאחר האש הלוחשת,
 שכב עיף יגע, ושנה מתוקה תקפתה.
 אך כשנקהל המון האכזיים מסביב לבן-אטרס,
 קולות ההולכים ושאונם הם העירוהו משנתו.
 נעור הזדקף וישב, וידבר אליהם ויאמר:
 „אתה, בן-אטרס, ואתם, הטובים בעם-האכזיים!
 תחלה כבו ביני המבריק האש העוממת,
 כל-אשר נשאר לפליטה מפת הלהב, ואחר
 וצבר את-עצמות פטרקלוס בנו של-מניטיוס הגבור.
 יפה להבחין בהן ונקל להפיר את-אלה,
 עץ הוא שכב באמצע הלהב, ויתרם מרחוק
 בערו אצל השפות, הסוסים והגברים בערבוב.
 אחרי כן נשים עליהן החלב שמי שכבות ויתגון
 בספל הזהב, תנחנה עד-ארד לאאידס גם אני.
 אפס לא אפקד עליכם לשפף הסוללה גבוהה,
 תהיה הגונה, כי אותה יגביהו וירחיבו בעתה
 כל-האכזיים במותי, הם כל-הנשוארים בחיים
 אשר על-יד האנזיות והספינות מרבות-המשוטטים.”
 מלל, והמה נשמעו לבן-פלאס מהיר-הרגלים.
 תחלה כבו ביני הנוצץ האש העוממת,
 כל-אשר אכל הלהב והדשן הרב אשר נערם.
 העיני-עמיתיו הם צברו עצמותיו הלבנות בבכיה,
 שמן בספל הזהב וכסון בחלב שמי שכבות,
 שמן באהל, הליטון באטון-בד נאה ויפה.
 בני-הענה לציון, הניחו שם כל-יסודותיו,
 הדיב למוקד, ומהרו שפכו התל על-הארץ.
 וכל-ששפכו התל הזדרו ממש, ואכילס
 יצא בעד כל-העם והושיבם בעגול מאד גדול,
 וביא מאחר הספינות הפרסים: חציבות וטסים,
 וסוסים מהירים, ופרדים ופרים מקרינים אדירים,
 שם לבושות-מחלצות וגם את-הברזל האפר.
 ועתה יעד הפרסים למהירים בין רוכבי-הרכב.
 ושה תמימה יודעת במלאכת פפים
 ובה בת שמים ועשרים בת, ולה ידותים -
 להאשון. השני - סוסה בת-שש היא הפרס לו,
 וא ידעת והרה, ופריה פרד בבטנה.
 שלישי הפרס - טס יקר לא עבר בלהב,
 אמן ויפה, וארבע בת יכיל ומזהיר.

היה הפרס אשר יעד לרביעי שמי כפרי הזהב.
 פרס לחמישי - ספל פיפיות לא עבר בלהב.
 עמד התיצב וידבר באזני בני-ארגוס ויאמר:
 „אתה בן-אטרס וכל-האכזיים הדוריי-המצחות!
 הנה בעגול הפרסים לטובים בכל-הרכבים,
 ואלו היינו נאבקים לכבוד אחר מן האכזיים
 ודאי הייתי אני המכניס לאהלי פרס ראשון,
 ואתם פלכם ידעתם מה טוב שני סוסי בסוסים,
 יען כי נצחיים המה, פוסידון נתנם מתנה
 לאבי לפלאס המושל, והוא אשר מסרם בידי.
 אולם עתה אמונע וגם סוסי תמימי-הפרסה,
 יען כי אבד להם מנהיגם העדין המפאר,
 אותו הגבר הענו, שהיה מושח רעמותם
 בשמן נוזל, בשובם מאחר הרחצה במים.
 עליו עתה הם עומדים אבלים נעצבים אל-לבם.
 הוגים נכאים, נצבים הורידו לארץ רעמותם.
 קומו, כל-האחרים במחנה, מבני-האכזיים,
 כל-הבוטח בסוסיו וברכבו העשוי לו יפה.”
 (פכה דבר בן-פלאס. התקבצו הרוכבים המהירים.
 ראשון התעורר ויקם אבמלוס העוצר-בגברים,
 בנו של-אדמטוס, תביבו, הראשון בין רוכבי-הרכב.
 אחריו קם דיאומדס בן-טידס האדיר בקטל,
 נהג את-סוסיו של טרוס אל-תחת העל, והוא גולם
 אז מאיניאס, ביום ברחו ופבוס אפולון הצילו.
 אחריו קם מנלאוס בן-אטרס צהבהב-השער,
 זרע זבס, והוא אסר לעלו את-סוסיו הקלים:
 סוסו פודרגוס ואת-איתה סוסתו של-אגממנון,
 אשכר מאת אכפולוס בנו של-אנכיסס, למען
 יושב בביתו ולא יעלה על-אליוס הבנויה-ברמה,
 ינח בביתו בשמחות; כי הרבה בן-קרנוס אוצרותיו,
 וישב בביתו בסקיון, בארץ רחבת-השדמות,
 אותה אסר לצמדו, והיא משתוקקת לריצה.
 רביעי קם אנטיילוכוס עם סוסיו הדוריי-הרעמה,
 בנו הנעלה של-נסטור הישיש המושל הנדיב,
 בנו של-גלאס, וסוסיו מהירי-הפרסה מארץ
 פילוס אסורים לרכבו, ויש אליו אביהו.
 יועץ-העצה הטובה וידבר לבנו זה הנבון:
 „בני אנטיילוכוס, ואם צעיר אתה, הלא אהבוך
 זבס ופוסידון ולמדוך חכמה לנהג בסוסים,
 דבר לא נעדר; לכן אין צריך להורותך.
 אתה יודע איככה מקיפים הציף, ואולם
 כבדים סוסיה, ולכן יראתי, פן תאנה לך רעה.

הנה קלו סוסייהם אל מסוסייה; אך המה
 אין להם בינה לחרש מזמה בלבם כמוך.
 לכן התעודד נא, בני, ועצות בנפשך תשית
 שונות ורבות שלא ימלט הפרס מכפייה.
 315 חוטב עצים בבינה מיטיב עשה מרב-כח;
 בחכמה ינחה גם תופש-ההגה ספינתו הקלה
 במרחבי-ים העכורים, ואם סער יסער בסופה;
 רכב ינצח את-רכב בחכמה ובינה יתרה.
 אולם פל-הבוטח אך ברכבו ובסוסיו המהירים,
 320 ינהג בסוסיו באין-בינה ונטה לו הנה והנה,
 סוסיו ישוטו בדרומוס, ולא יעצר כח להכניעם;
 אך הידע לנהג בסוסים הרעים בחכמה
 מביט בציון ולא ירח, אך סמוך לו יקיף ולא ישפח
 כוח וימתח מתחלה מושכותיו עשיות עור פרים,
 325 מחויק, בדרכו מסתכל, שלא יעברנו איש אחר.
 אראה לך המטרה הברורה ותיטיב לראותה:
 מע של ארץ או אלון שם יבש מתמר בשדה,
 גבהו כמשלש האמות, ולא שלט בו מטר להקרב.
 שתים אבנים מלבינות מכאן ומכאן לו נשענות
 330 במצר-הדרך; אך סביב שם עולה הדרך מישרים.
 אוילי זה סמן על-קברו של גבר שנפטר מקדם,
 ואוילי זה ציון הציבו בני-אדם שחיו לפנים,
 עתה מטרה עשהו אכילס מהיר-הרגלים.
 והיה כי אליו תגיע, תקריבה הסוסים והרכב,
 335 גופך חכפך בחיק הרכב השזור לתפארה
 קצת לשמאלה ודפק את-סוסך לימינה בשוטה.
 הרעם עליו בקולך והרפה מעט את-מושכותיו.
 והיה סוס שמאלה בא מקיף קרוב וסמוך לציון,
 ונדמה לך, כאלו סדן אופנה היפה נוגע
 340 בו בעברך; ואולם השמר ואל-תגף באבן
 לתת מום בסוסיך ולהשחית ולשבר הרכב -
 ששון הוא לאחרים, וחרפה ובושה לנפשך!
 אתה ראה, בני, הזהר לעשות בתבונה מעשיך.
 יען אם תשכיל ותקיף את סמוך לציון רכבך,
 345 איש לא ידביקה לעולם ולא יעבר עליך בסוסיו,
 ולו גם יבא אחריך נשא על-גבי אראון,
 סוסו המהיר לאדרסטוס, והוא חטר מגוע האלים,
 או על גב סוסי האיש לאומדון שגולדו בארץ.
 ככה דבר לו נסטור בן-גילס הפרש גילך,
 350 ישב על-מקומו, כי הסביר לבנו פל-דבר על אפנו.
 אך מריאונס הוא ערך חמישי את-סוסיו הנאים.
 עלו כלם ברכב, הפילו גרלות, אכילס

נדדם, ונפל גרלו של אנטילוכוס בן-נסטור;
 אחריו יצא הגרל אשר לאבמלוס המושל;
 אחריו בא מגלאוס בן-אטרס, המצץ ברמת;
 אחריו בא מריאונס בגרלו; הגרל האחרון -
 בחלק בן-טידס הגבור המצץ בין רוכבי-הרכב.
 עמדו שם איש אצל רעו וייעד אכילס הסמן
 הרחק בשדה במישור, ויפקד לשומר את-פינגס,
 איש-המלחמה הדומה לאלים ורעו של אביו,
 למען יתבונן במרוץ ודברים נכונים יודיע.
 כולם בבת אחת הרימו שוטיהם על-גבי הסוסים,
 דפקום במושכות הנאות, הריעו עליהם בקולם
 לעודדם לריצה, והמה טסו במעופם בשדה
 מן האניות והלאה. ויעל האבק מתמר
 תחת חזותם, התאבד פענן וכרות סוערת,
 ורעמות הסוסים מתפזרות על-כנפי הרוח בנשבה.
 אך המרכבות נשאות, יש נוגעות בארץ הפורה,
 יש שהתרוממו באויר נשאות; ואולם הרוכבים
 עמדו איש איש ברכבו, ואיש איש לבבו מפרפר,
 כמה-נצחון, ואיש איש קורא לסוסים בשמותם,
 וסוסיו המהירים נשאים ומצללים אבק במישור.
 אולם כשהפנו הסוסים מהירי-הרגל מרוצם
 נכח אל-פני ים-השיבה, אז אף הופיעה גם תכונת
 סוס וסוס וטיבו, והמה נכחם ונחפזים. ראשונות
 נגלו סוסות אבמלוס, הוא נכדו של-פרס, במעופו.
 אחריו טסו שני סוסיו של-דיאומדס, והמה
 סוסיו של-טרוס, לא הרחיקו, אך קרובים לאלה סערו.
 נראו כאלו ישתוקקו לעלות ברכב אבמלוס,
 שופכים על-גבו הרקב ועל-שתי כתפיו נשימת
 אפם החמה, נשאים וראשיהם נוגעים בגבו,
 והיו לו קודמים או באים אתו ברגע האחד,
 לולא פבוס-אפולון, שתרה אפו בבן-טידס
 ותלש את-שוטו המזהיר מידיו, השליכו לארץ.
 נטפו עיניו דמעותיו, כי חרה לו מאד ויצטרע,
 כאשר ראה הסוסות והנה מוסיפות מרחיקות,
 וסוסיו מפנרים ברוצם, באין למו שוט שיכריחם.
 אפס מעיני אתנה לא נסתרה תרמית אפולון,
 עקבו בלאט את-בן-טידס, ותמהר אל רועה-הגויים,
 תקעה לו שוטו בכפו ותפח בסוסיו הגבורה,
 קרבה בעברתה הקשה עד-בנו של-אדמטוס הנדיב,
 שברה את-צמד-הסוסים, וסוסיו התפרדו בדרך
 אחד אחד לעברו, ונתקע היצול בארץ.
 נפל הוא מן הרכב, התפלש על-יד האופנים

יפלו באבק בסער רצונם העז לנצח.
 גער בו מזלאוס צהבהב-השער, ויקרא:
 440 „אין בבני-אדם כמוך, הו, אנטילוכוס, להזיקו
 טוסו! אף לשוא חשבנוך אנו אכזיים לאיש נבון.
 אכן לא תזכה בפרס עד-אם כי נשבעת השבועה“.
 פכה מלל, ויעודד את-סוסיו וירעם עליהם:
 „טוסו ואל תתמהמהו ואל-לבכם נא אל תעצבו
 445 אלה ברפיהם תחלשנה ושוקיהם תיעפנה בטרם
 אתם תיעפו, כי שניהם ימי-עלומיהם חלפו“.
 פכה הביע, והמה מגערת המושל נבהלו,
 חשו ברצם, מהרו ובקרוב הדביקו הרכב.
 והיו כל-הארגאים או יושבים בעגול מביטים
 בצמדי הסוסים הטסים ומעלים אבק במישור.
 450 אף אידומנס ושיא כרתים הכיר הראשון בסוסים,
 יען כי הוא הרחיק שבת מעגל הקרב על-המצפה.
 שמע מרחוק הקול העולה באזניו והפירו.
 הכיר הסוס אשר נגלה עד-כדי להבחין בו ראשון,
 455 פלו שערו ובשרו שחם-אדמדם, ובמצחו
 סמן לבנבן באמצע, מופיע פסחר בחדש.
 קם והתיצב וידבר באזני כל-הארגאים:
 „הוי, ידידי בני-ארגוס, נשיאי העם ויועציהם!
 כלום רק אני הוא המבחין בסוסים ואולי גם אתם
 460 עתה, דומני, מקדימים סוסים אחרים בריצה,
 אחר גם רוכבם, כנראה. ודאי הקודמות נזקו
 הרחק בשדה, ואם גם עד-עתה הן היו הטובות,
 והנה זה אף ראיתן והיו מקיפות הציץ,
 עתה אין אני רואן, ואם כי אתבונן על-סביבי,
 465 ועיני צופיות על-פני כל-המישור הגדול ליד טרויה.
 אפשר ונפלו המושכות מידי המחזיקן, ולא עצר
 כח לאחו בסוסים, בנטותו להקיף הציץ.
 שמה, דומני, גם נפל וינפץ את-רכבו לרסיסים,
 נבעתו שמים סוסותיו, נפוצו במשובת אימתן.
 470 קומו גם אתם, התבוננו, יען כי אין אני מיטיב
 לבחין באדם, ואולם, אני כמדמני, הגבר
 איש איטוליה הגהו, המושל על-עם הארגאים,
 בנו של-טידס הפרש, הוא דיאומדס האדיר“.
 דברי עתק ענהו אז איס בנו של-אואילס:
 475 „הוי, אידומנס, מה תפטפט? הלא עוד רחוקים הסוסים
 קלי-הרגל כרות נשאים במישור הגדול.
 ואתה אינה הצעיר באלפי גבורי בני-ארגוס,
 גם עיניך בראשה אף הן לא מיטיבות-הראיה;
 אפס אהבת לפטפט, ולך זאת לא יאה ולא נאה!

פצע בנפלו מרפקיו, את-פיהו וגם את-נחיריו,
 מהם במצחו ממעל לשמים גבותי, ועיני
 ומלאו דמעות תמימות, ונפסק זה קולו החזק.
 מהר בן-טידס והעביר בסוסיו תמימי-הפרסה,
 הרחיק והקדים לכלם, יען כי פלס אתנה
 וטעה עצמה בסוסיו ותנחילו התהלה.
 אחריו נחפו בן-אטרס, האיש מזלאוס הצהבהב;
 אף אנטילוכוס מריע, מעודד את-סוסי אביהו:
 „קומו הגלו גם אתם, עשו בכל-פחכם, טוסו
 איני מצוה לכם, שתהיו מתחרים ברוצכם
 בסוסי בן-טידס הגבור, כי פלס אתנה היא נטעה
 פח בסוסיו המהירים ותנחילו התהלה.
 הדבק הדביקו את-סוסי בן-אטרס ואל-תחשלו,
 מהרו עושו למען לא תכסה פנינו בכלמה
 אותה, שאינה אף סוסה; מה תפגרו הטובים ממנה
 480 גם-זאת אנלה לכם, ויקום הדבר וכן יהיה:
 נטור רועה-העמים לא-יוסיף ולא יאמר כקדם
 לדאג לכם, כי ימהר ושחטכם בנחשת השנונה,
 אם אף מהיותכם כה נרפים פרס קטן ונקלה אשאה.
 חזקו, אמצו, וטוסו ורדפו אחריהם ככתו!
 הנה אתחכם להם ואעשה בתבונה ודעת
 שם בין המצרים בדרך להעביר עליהם ולא-אחטיאו“
 וככה הביע, והמה מגערת המושל נבהלו,
 מהרו ברצם זמן מועט, ופתאם התבונן וראה
 אנטילוכוס הצוהל-לקרבות הדרך והמצרים:
 אמת המקום חלולה ממים בסתו שם יקו,
 בעברם בדרך להעמיק מסביב הארץ ולשחתה,
 שמה חש מזלאוס כדי להמנע מפגיעה;
 485 אולם סמוך לו טס גם אנטילוכוס על-סוסיו
 תמימי-הפרסה, מעבר לדרך בא דולק ומדביק.
 נהלה נפש בן-אטרס, וירעם בקול לאנטילוכוס:
 „הוי אנטילוכוס, מה תנהג בשגעון? עצר בעד סוסיהו
 צבה הדרך, נטה לך למישור הרחב להעביר,
 פן תשחיתנו גם שנינו, כי תפגע הרכב ברכבו!“
 פכה סת, ואנטילוכוס אף מוסיף ומרו את-סוסיו,
 נטה בשוטו ודופקם ועושה את-עצמו כלא-שמע.
 הרחק כמטחוי דיסקוס הנשא במעופו למרחוק,
 490 חל הטילו הגבר העלם המנסה את-כחו, -
 ככה נחפזו רצופים עד שנגחשו מאחור
 סוסי בן-אטרס, הוא עצמו מנע את-ידו מדפקם,
 מען לא יפגעו סוסיו במצרים בסוסים המהירים
 ובר הרכב העשוי מקלעת נחמדה, והמה

ולחיות נבהל בלשונך במעמד רבים וטובים].
 480 אכן, אותן הסוסות הן הן הבאות ראשונה,
 סוסות אבמלוס הן הן, והוא נשא ובידיו המושכות".
 קצף נשיא-עם הכרתים, וידבר באפו ויאמר:
 ,,איס הראשון למריבה, המחרה הגדול, ואולם
 אחרון בני-הארגונים, כי נפשה - נפש מאד גסה!
 485 הבה ואמי תתערב בטס או באחת חצובה,
 עדים נעידה את-בנו של-אטרס, את-בנו אגממון,
 למי הן הסוסות הקודמות למען תוכח ותתפר".
 ככה דבר, והתעורר בנו של אואילס המהיר,
 אפו כי עשן מאד להשיב את-דברי הנאצה.
 490 עמה היתה מתלקחה מריבה בין שני הגבורים,
 אלו לא קם אז אכילס בעצמו ויען ויאמר:
 ,,חדלו לכם מהיות חורפים איש רעו בדברי נאצה,
 איס ואידומנס! לא יאה לכם ולא נאה!
 ואתם גם שניכם גייתם איש אחר, לו עשה כמוכם.
 495 שבו לכם פה בין היושבים בעגול, התבוננו היטב
 לראות בסוסים, כי בקרוב, בהשתוקקם לנחל נצחון,
 המה בעצמם יופיעו, ואיש איש תכירו בסוסי
 בני-הארגונים לדעת, מי קודם בהם ומי אחרון".
 ככה דבר, והנה בן-סידס בא מועף בסערה,
 500 הולך ומכה בגב הסוסים המהירים, והמה -
 יש והתרוממו מעל-פני הארץ, מגמאים הדרך.
 ענני האבק נשאים ומעפרים הרקב המהיר
 ורכבו המפאר, המבריק בבדיל ובזהב היקר,
 נשא אחרי הצמד מהיר-הרגלים, ואף מצער
 505 רשם אופני הרקב ועקבותם באבק הרכיף
 נשאר אחריהם, כי ככה מהרו לרוץ הסוסים.
 עמד באמצע העגול, חזעת הסוסים נגרת
 רבה ובשפע מחום, מעל-גב ערפיהם לארץ.
 קפץ לארץ מעל-מרפבתו כלילת-היפי,
 510 תמד את-שוטו בצמד. ולא התמהמה סתגלוס
 גבור-החיל ויקח הפרס, את-האשפר בשמחה.
 מסר האשה לרעיו גבורי-החיל לנחותה,
 גם החצובה היפה, ובעצמו התיר הסוסים.
 אחריו בא אנטילוכוס נכדו של-גלס, שבערמה
 515 הקדים את-מנלאוס, אף לא מהיות סוסיו המהירים,
 אפס למרות כל-זאת הדביקו המושל בסוסיו,
 רחוק ממנו כרחוק זה סוסו מאופן-הרקב
 אשר יתמתח בעמק בגשאו בעליו ורכבו,
 ונגע בקצה שערות זנבו באזור האופן בחשוק,
 520 יען כי קרב מאד והמרחק ביניהם אף מצער,

מפריד בין זה ובין זה, בהנשאם במישור הגדול,
 ככה רחק אזי מנלאוס מעל אנטילוכוס
 גבור-החיל. בתחלה התרחק כמטחני דיסקוס;
 אולם בקרוב הדביקו, כי הלכה והרבתה עצמה
 איתה יפת-הרעמה, סוסתו של-אגממון.
 ואלו עוד רחקה הדרך בו נשאו השנים, אז ודאי
 היה מעבירו ברוצו, ולא באו שניהם בבת-אחת.
 אחריו בא מריאונס עצמיתו של אידומנס,
 בינו ובין מנלאוס הגבור כמטחני כידון,
 יען כי סוסיו הדיירי-הרעמה המפגרים בין כלם,
 והוא גם הוא אינו מהיר בתחרות סוסים ברכב.
 אולם האחרון בא בנו של-אדמטוס שבושש,
 סוחר הרקב היפה ודופק הסוסים לפניו.
 ראה אותו אכילס מהיר-הרגלים וצר לו,
 עמד בקרב בני-ארגוס וידבר את-אמרות-הכנף:
 ,,הנה הראשון ברוכבים בא אחרון עם סוסיו הקל
 אף נחוננו הפעם כפאות לו - יקח פרס שני;
 אפס פרס ראשון יקבל בן-סידס, כי הוא בא הראשון
 ככה דבר, והמה כלם הריעו לעמתו.
 והיה מקבל הסוסה, פי כל-האכיים נאותו,
 לזלא האיש אנטילוכוס בן-נסטור הגבור, שמהר
 קם ממושבו ונשפט אזי עם אכילס בן-פלס:
 ,,הוי, אכיל קל-הרגל, מאד יחר בך אפי, אם אמנם
 תעשה כאשר דברת, כי תרצה לנשלני את-פרסי,
 לבה כי תשים אל סוסיו ורכבו אשר נזוקו,
 ואם הוא הטוב ברכבים, ואלו אז שפך תפלתו
 באוני בני-האלמות, לא היה מניע האחרון.
 אולם אם צר לה עליו ואם טוב בעיניך, בלבה
 הנה יש באהליך הזהב הרב והנחשת,
 עדרי מקנה ושפחות וסוסים תמימי-הפרסה,
 קח מהם אשר תקח, ואם גם גדול מפרסה
 אשר תמן כעת, ויהללו לה האכיים.
 פרסי שלי לא אתנהו! הגבר הרב על-אודותיו
 יצא אלי ונתחר יחדו במלחמת השנים!"
 ככה דבר, וחדד אכילס הגבר הנעלה,
 לבו שש לאנטילוכוס, כי היה רעו עצמיתו.
 השיב אמריו, ויען וידבר את-אמרות-הכנף;
 ,,אנטילוכוס, אם תאמר כי אתן לאבמלוס פרס אחר
 אשפר לו מאהלי, אני כדברך גם אעשה.
 אתן לו שרץ הנחשת גולתי מאסטרופיאוס,
 שרץ נעטר הבדיל המבריק, הסובב לשפותיו
 כלן מסביב, כי אכן הוא ראוי שיהיה לו אשפר".

605 אֶפֶס אֵל חוֹסִיף לְתַחֲכֶם לַגִּבֹּר הַחֹזֵק מִמֶּנּוּ.
 אוֹתִי לֹא הָיָה מִרְבֵּף גַּם אִישׁ מִכָּל־בְּנֵי־הָאֲכִיִּים;
 אוֹלָם אַתָּה סָבַלְתָּ הַרְבֵּה עָלַי וְכָל־כַּלְתָּ,
 אַתָּה וְאֶבִּיךָ הַנְּדִיב וְאֶחָיִךָ נִשְׁאַתֶּם בְּגִלְלִי.
 יַעַן כֵּן לָךְ אֵשָׂא כְאֲשֶׁר חֲנַנְתָּ, וְהַסּוֹסָה
 610 אֲתָנּוּ לָךְ, וְאָם לִי הָיָא, וְלִמְעַן יֵדְעוּ וַיִּכְרֹו:
 זֶרֶה גֵאוּנָה לְלִבִּי, וְרַחֲמֶיךָ מִנִּי אֲכַזְרִינִי.
 מִלֵּל וַיִּתֵּן לְנוֹאֲיָמוֹן עֲמִית אֲנִטְלוֹכּוֹס הַסּוֹסָה
 לְנַהֵג אוֹתָהּ; וַיִּקַּח הַטֵּס כְּלִיל הַיִּפִּי, הַמַּפְאָר,
 וּמְרִיאֹנֹס הוּא קִבֵּל אֶת־כַּפְרֵי הַזָּהָב הַשְּׂתִיִּם,
 615 הָיָה הַרְבִּיעִי בְּקֶרֶב. וְהַפֶּרֶס הַחֲמִישִׁי הַנִּשְׂאָר
 כּוֹס־הַפִּיפְיוֹת, וַיִּתְּנָה אֲכִילֹס לְנִסְטוֹר הַיִּשְׂשִׁי,
 וְשֵׂאָה בֵּין כָּל־הָאֲרָנָאִים הוּא בְעֵצְמוֹ, וַיִּגַּשׁ וַיִּדְבֹּר:
 „הָא לָךְ, יִשְׂשִׁי, כְּלִי יָקָר, סִגְלָה לָךְ לְמִשְׁמֶרֶת!
 וְהִיְתָה לָךְ לְמוֹכֶרֶת קְבוּרַת פֶּטְרוֹקְלוֹס, לֹא חוֹסִיף
 620 לְרִאוֹת אוֹתוֹ בְּקִהֵל כָּל־צְבֵא־הָאֲרָנָאִים. וּפְרָס זֶה
 אֲתָנּוּ אֲנִי, כִּי לֹא תִצָּא בְּמִלְחָמַת אֲנְרוֹפִים וְהַתְּגוּשׁוֹת
 גַּם בְּהַתְּחַרּוֹת בְּרַמְחִים וּבְרִיצַת רִגְלִים לְהַרְחִיק,
 יַעַן וַיִּבְעֵן כִּי קָשְׁתָּה עָלֶיךָ יָד וְקִנְיָה וְשִׁיבָה.”
 כִּכָּה דִּבֶּר וּמִסְרָה לְיָדוֹ, וַיַּחַד וּלְקַחְתָּה.
 625 נִשְׂאָ אֲמַרְיִי, וַיַּעַן וַיִּדְבֹּר אֶת־אֲמָרוֹת־הַכְּנָף:
 „אֲמַנִּים וְאֲמַנִּים, בְּנֵי־יָקָר, נְכוּנִים דְּכַרְיָה וּבְצִדְקָה!
 תִּשׁוּ אֲבָרֵי, יְדִידֵי, גַּם יָדֵי גַם רִגְלֵי מַה רַפּוּ.
 הִנֵּה כַתְּפֵי גַם שְׂתִיְהֵן אֵין כְּחֹן כְּכֹחַן לְפָנִים.
 וְאֵלוֹ שְׂבָתַי עֲצַמְתִּי, וְשָׁבוּ עֲלוּמֵי כְּקָדָם,
 630 אוֹ כְהִיְתִי עַת קָבְרוּ עִם הָאֲפִיִּים אֶת־מִלְכָם,
 אֶת־אֲמַרְיִי בְּבוֹפְרִסְיוֹן וּבְנִיז שָׁם עָרְכוּ הַקְּרָבוֹת,
 אִישׁ שָׁם לֹא עָרַף אֵלֵי מֵאֲנָשִׁי אִיטוֹלְיָה הַנְּעֻלִים,
 גַּם הָאֲפִיִּים הַרְבִּים גַּם מִבְּנֵי־פִילוֹס הַעֲזוּיִם.
 בַּתְּגֵרַת הָאֲנְרוֹף נִצַּחְתִּי אֶת־קְלִיטוֹמְדִס בֶּן־אֲנוֹפֶס;
 635 וּבְהֶאֱבָקֵי נְבִרְתִי עָלַי אֲנִקְיָאוֹס אִישׁ פְּלִכְרוֹן;
 בְּרִיצַת רִגְלִים עָלִיתִי גַם עַל־אִיפִיקְלוֹס הַמְּהִיר;
 וְרַמְחֵי הַטְּלָתִי הַרְחַקְתִּי מִפּוֹלִידוֹרוֹס וּפִילִס;
 רַק בְּמַרְכָּבַת נִצַּחְוִי שְׁנַיִם הָאֲחִים בְּנֵי־אֲקִטוֹר
 וְעוֹלִים עָלַי בְּמַסְפָּרָם, מִשְׁתוֹקְקִים לְפָרְסִים הַיָּקָרִים,
 640 יַעַן הַגְּדוֹל בְּפָרְסִים נוֹעַד לְמַהֲרִים בְּרִכְבּוֹ.
 שְׁנֵיהֶם תְּאוּמִים בְּרִכְבּוֹ, הָאֶחָד אֶף נוֹהֵג בְּסוֹסִים,
 הָיָה אֶף נוֹהֵג בְּסוֹסִים, וְהַשֵּׁנִי אֶף מִכָּה בְּשׁוֹטוֹ.
 כִּכָּה הָיִיתִי אוֹי, וְעַתָּה אוֹיִחַ לְצַעֲרִים
 לְעוֹלָל אֶת־אֲשֶׁר עוֹלָלְתִי, אֲכַנְע לְזִקְנָה הַנּוֹגֵה,
 645 אֲנוֹס אֲנִי; אֶף לְפָנִים מִתְּנוֹסֵס הָיִיתִי בֵּין טוֹבִים.
 לָךְ לָךְ, בְּנִי, וְהַמִּשְׁפָּח הַקָּרֵב לְמוֹכֶרֶת רַעַף.

כִּכָּה דִּבֶּר אֲכִילֹס וַיֵּצֵא לְאֲבִטוֹמְדוֹן עֲמִיתוֹ
 וְשֵׂאָת אֶת־זוֹ מִן הָאֵהָל. וַיִּמְהַר הֵלֵךְ וַיִּבְיָאָהוּ.
 יָתֵן לְאֲבִטוֹמְדוֹס, וְקָבְלוּ, וַנִּפְשׁוּ שְׂמִיחָה לְאֲשֶׁכְרִי.
 קָם מִנְּלָאוֹס מִמְּקוֹמוֹ, נִפְשׁוּ נַעֲצָבָה, מִצִּטְעָר,
 אִפּוֹ כִּי חָרָה מְאֹד בְּאִישׁ אֲנִטְלוֹכּוֹס, וְהִכְרֹו
 מִסַּר בְּיָדוֹ הַשְּׂרָבִיט, וַיִּכְרֹו לְשִׁתְּיָקָה. וַיְהִי
 אֶת־הָאֲרָנָאִים, וַיִּדְבֹּר הַגִּבֹּר הַדּוֹמָה לְאֵלִים:
 „הוּא, אֲנִטְלוֹךְ, מַה עוֹלָלְתָּ, וְאַתָּה אִישׁ נְבוֹן הָיִיתִ!
 הִנֵּה חָלַלְתָּ כְּשִׁרוֹנֵי, הַמְּטָת חֶרְפָּה עַל־סוֹסֵי;
 מִמֶּנּוּ סוֹסִיף בְּרֹאשׁ, וְהִמָּה מַה רָעִים מִסּוֹסֵי!
 שְׂמַעְנֵנוּ נָא, וְנִשְׂאֵי אֲרָנָאִים וְכָל־יוֹעֲצֵיהֶם הַטּוֹבִים!
 שְׂמַעְנֵנוּ בְּנֵי וּבְנֵי, וְאֵל תִּשְׂאוּ פְנֵי־אִישׁ, וְאֵל יֵאֶמֶר
 אִישׁ מִכָּל בְּנֵי־הָאֲכִיִּים הַעוֹטִים שְׂרִיזוֹת־הַנְּחֹשֶׁת:
 גִּבֹּר הָאִישׁ מִנְּלָאוֹס עַל־אֲנִטְלוֹכּוֹס בְּמַרְמָה,
 מִלִּמְנַו הַסּוֹסָה, וְאָם סוֹסֵי שְׁלוֹ מְאֹד גְּרוּעִים,
 תַּחַת הוּא עָלָה וְגִבֹּר עָלָיו בְּכַח וּגְבוּרָה.
 וְאֵלֵי אֲשַׁפֵּט אֲנִכִּי; אֲבָל, מִבְּטַחְנִי, לֹא יִנְאָץ
 דְּבָרֵי אִישׁ מִבְּנֵי־אֲרָנּוֹס, כִּי מִשְׁפֵּט צִדְקָה אוֹצִיאָה.
 קָרֵב, אֲנִטְלוֹכּוֹס וְרַע־וָאוֹס, וְנִשְׂאֵה כְּדַת וְכַמְנָהֵג,
 לְפָנֵי הַסּוֹסִים עֲמֹד וְלְפָנֵי הַרְכָּב וּבִינְדָה
 שֵׂא אֶת־הַשׁוֹט הַמִּתְכּוֹפֵף נִהַגְתָּ בוֹ אֶת־מַרְכָּבְתָּךְ,
 וַעַן כּוֹסִיף וְהַשְּׂבַע בְּפוֹסִידוֹן, זֶה מְרִיזוֹ הָאֲרָץ,
 כִּי לֹא בְצִדְיָהּ וּבְעֶרְמָה עָרְכַתְּ הַמְּכַשׁוֹל לְרַכְבִּי.”
 עָנָה לוֹ אֲנִטְלוֹכּוֹס הַעֵלֶם הַנְּבוֹן וַיֹּאמֶר:
 „הַהֵךְ מֵאֶף, מִנְּלָאוֹס הַמוֹשֵׁל, כִּי צַעִיר לְיָמִים
 הַנְּעִי מִמֶּנּוּ, וְאַתָּה גְדוֹל בְּיָמִים וּגְבוּרָה!
 וְאַתָּה יָדַעְתָּ מַה קָלִים בְּצַעֲרֵי־הַיָּמִים לְמִשְׁנָה,
 רַחֲמֵם נִגְהַל מְאֹד, וְאוֹלָם עֲצָתֶם נִמְהָרָה.
 תִּשְׁכַּף חֲמַתְךָ בְּלִבְךָ, וְאֲנִכִּי לָךְ אֲתָנּוּ הַסּוֹסָה
 אֲשֶׁר לְקַחְתִּי; וְאָם תִּאֲוָה כְּהִנָּה וְכַהֲנָה לָךְ אֲתָנּוּ
 עַם מִשְׁלֵי שְׂבָבִיתִי, בְּחַפְזָ לֵב תִּכְף אֲבִיאָה
 אֲשֶׁכְרֵךְ לָךְ, זֶרַע־וּבֹס, וְלוֹ לֹא תִרְחִיקֵנִי מִלְּבָבְךָ
 וְאֵף כִּי כָל־הַיָּמִים, וְחִטְאַתִּי אֲנִי לְפָנֵי אֵלִים.”
 כִּכָּה הִבִּיעַ בֶּן־נִסְטוֹר הַגְּבוּר וַיִּגְהַר הַסּוֹסָה,
 מִסַּר בְּיָדֵי מִנְּלָאוֹס, וְלֵב מִנְּלָאוֹס בֶּן־אֲטָרֵס
 יָתֵן בוֹ כְּמוֹ שְׂתִגְוִיל קָמָה רַעֲנָה אֶל־טְלָלִים
 וְהִיא אֲבִיב עַל־כְּנָה, וְשִׁדְמוֹת סוֹמְרוֹת אֶלְמוֹת, -
 כִּכָּה יָגִיל גַּם לְבָב אֲנִי מִנְּלָאוֹס הַגְּבוּר.”
 שֵׂא אֲמַרְיִי וַיַּעַן, וַיִּדְבֹּר אֶת־אֲמָרוֹת־הַכְּנָף:
 „אֲנִטְלוֹכּוֹס, הַפַּעַם אֲנִכִּי אוֹתָר עַל־דַּעְתִּי,
 עַם כְּבָר קִצְפַתִּי, כִּי לְפָנִים הָלֵא לֹא הַעֲזָתָּ פְּנִיךָ
 לֹא נִאֲלַתְּ; אֶף עַתָּה נִצַּחוּ וְעוֹרִיךָ בִּינְתָךְ.

אֲשֶׁר זֶה אָקח בְּרָצוֹן, וְלִבִּי בִי יַחַד וַיְגִיל,
 יַעַן תָּמִיד תִּזְכְּרֵנִי, לְעוֹלָם לֹא תִשְׁכַּח לְכַבְדֵּנִי
 כְּבוֹד כִּיאוֹת לְמַעַנִי בְּקָרֵב כָּל-בְּנֵי-הָאֲכִיִּים.
 650 יִתְּנֵנִי לָךְ אֱלֹהִים וַיִּשְׁלַמְנִי לָךְ גְּמוּלַת הַתּוֹדָה".
 כָּכָה סָח, וּבֶן-פִּלֵס שָׁב אֶל-הַמּוֹן הָאֲכִיִּים,
 שָׁב אֶל-מְקוֹמוֹ, כִּי שָׁמַע תְּהַלְתּוּ מִפִּי שֶׁל בֶּן-נִלְס,
 וְהִכִּין הַפָּרְסִים הַיְקָרִים לְקָרֵב-הָאֲגָרוּפִים הָאֵיִם.
 נִהַג וְקָשֶׁר בַּעֲגוּל הַפְּרֻדָּה הַטּוֹבָה-לְעַמֵּל,
 655 פְּרֻדָּה בַת-שֵׁשׁ, וּבִטְרָם לְמִדָּה הָעַל וְקִשְׁת-עֶרְף.
 אוּלָם לְמַנְצָח - לוֹ יַעַד גְּבִיעַ-פִּיפִיּוֹת לְאֲשֶׁר.
 נִצַּב וַיִּשָּׂא אֲמָרָיו, וַיְדַבֵּר אֶל-כָּל הָאֲרַגְנָאִים:
 "שָׁמַעְנָה, בְּן-אֲטָרְס וְאֲכִיִּים נְעוּלֵי-הַמְצָחוֹת-הַנָּאוֹת
 הַנְּנִי קוֹרָא לְשֵׁנִים גְּבוּרֵי הָעַם וַיִּלְחַמוּ
 660 בְּשֵׁל הַפָּרְס בְּאֲגָרוּפֵיהֶם. וְהָאִישׁ אֲשֶׁר אוֹתוֹ יוֹן
 פְּבוֹס-אֶפּוֹלוֹן וְנִצַּח, וַיִּפְּרוּ בוֹ בְּנֵי-הָאֲכִיִּים,
 פְּרֻדָּה סוֹבֵלֶת-עֲבוּדָה זוֹ יִקַּח וַיִּתְּנֵנִי לְאֶהְלוֹ;
 אֶפְס הָאִישׁ אֲשֶׁר נִצַּח הוּא יִקַּח אֶת-כּוֹס-הַפִּיפִיּוֹת".
 דָּבַר, וַיִּמְהַר וַיָּקָם אִישׁ אֲדִיר וְשִׁיא-הַכֶּחַח,
 665 מִמַּחֶה בְּקָרֵב-הָאֲגָרוּפִים, אֶפִּיּוֹס הוּא בְּנוֹ שֶׁל-פְּנוּפֵס,
 תַּפְּס הַפְּרֻדָּה סוֹבֵלֶת-הָעַמֵּל וַיִּרְעַם בְּקוֹלוֹ:
 "קָרֵב מִי שֶׁחָפֵץ לְקַבֵּל הַסֶּפֶל, אֶת-כּוֹס-הַפִּיפִיּוֹת
 אַף, מִדְּמִנִּי, הַפְּרֻדָּה הַזֹּאת מִכָּל-בְּנֵי-הָאֲכִיִּים
 אִישׁ לֹא יִקַּבֵּל לְעוֹלָם, כִּי הַנְּנִי הִרְאִישׁוֹן לְאֲגָרוּפוֹ
 670 כְּלוֹם אֵין דִּי, כִּי אֵינִי הִרְאִישׁוֹן בְּקָרְבִי וְאִי אֶפְשֶׁר
 לְהִיּוֹת מִמַּחֶה בְּכָל, וּבְקִי בְּאִמְנַת וְאִמְנַתוֹ
 וְזֹאת אֲנִי מַצִּיד, וְאִמְנַם כּוֹן יָקוּם וְהִיָּה הַדָּבָר:
 בְּשֶׁר אִישׁ הִיִּצֵּא כְּנִגְדֵי אֶקְרַע וְעִצְמוֹתָיו אֲשַׁבֵּר.
 יִשְׁהוּ פֹה כָּל-עֲמִיתָיו הָעוֹסְקִים בְּקַבּוּרָה לְקָבְרוֹ.
 675 לְשִׂאת אוֹתוֹ מִפֹּה, כִּי אֲשַׁלַּח בוֹ יָדִי לְכַנְיַעוֹ".
 כָּכָה דָּבַר, וְהָעַם הִשְׁתַּמְתֵּךְ וַנְּאִלֵּם דוּמִיָּה.
 אַךְ אֲבָרִיאֵלוֹס הַתְּרוֹמֵם, הַגָּבֵר הַדּוֹמָה לְאֵלִים,
 חָטַר מְנוּעַ מְקִיסְטֵס הַמוֹשֵׁל, בְּנוֹ שֶׁל-טִלְאוֹס,
 וְהוּא אֲשֶׁר נִצַּח לְפָנָיִם בְּתַבִּי אֶת-כָּל בְּנֵי-קְדָמוֹס,
 680 בְּבוֹאוֹ לְקַבּוּרַת אִידֶפוֹס שֶׁנִּפְלֵ אֶל-מִשְׁתַּה-הַקְּבוּרָה.
 אָרַח עֲמוֹ לְחַבְרָה בְּן-טִידֵס הַמְצָן-בְּרַמַח,
 מְעוֹדְדוֹ בְּדַבְרֵים וְרוּצָה שִׁינְחַל נִצַּחוֹן וְכְבוֹד.
 רִאשִׁית כָּל אֲזַרְהוֹ הָאוֹזֵר וַיִּתֵּן לִידָיו
 רְצִיעוֹת חֲתוּכוֹת מֵאֵד יָפֵה עֲשׂוֹת עוֹר פֶּרֶת-הָעֶרְבָה.
 685 וְאֵלֶּה הַתְּאֻזָּרוֹ וַנִּפְגְּשׁוּ בְּאִמְצַע הָעֲגוּל וְעַמְדוֹ,
 אִישׁ עַל-רַעְוֵהוּ הַתְּנַפְּלוֹ בְּרוּעוֹת אֵימּוֹת וְנִשְׂאוֹת
 בְּשִׁצְף-קַצָּף וְאוֹן, הַתְּעַרְבוּ יְדֵיהֶם הַקְּשׁוֹת.
 הָיָה אִיִּם וְנוֹרָא כָּל-מַחֵץ הַלִּסְתוֹת, וְזַעְתָּם

נִגְרָה מִכָּל-אֲבָרֵיהֶם, וְאֶפִּיּוֹס הַנְּעֵלָה הַתְּרוֹמֵם,
 הִפָּה עַל-לַחִיו, כְּשִׁזָּה מִתְּבוֹנוֹן, וְלֹא עָצַר עוֹד כַּח
 לְעַמְד, כִּי פָקוּ אֲבָרָיו הַצְּחִים, וַיִּפֹּל לְאֶרֶץ.
 כְּאוֹתוֹ הִדְגַּ אֲשֶׁר יִקְפֹץ עַת רוּחַ מִצְפוֹן סוֹעֶרֶת
 עַל-שִׁפְתַי הַיָּם רַב־הָאֲצָה, וְגַלִּים עֲכוּרִים כְּסוּהוֹ,
 כָּכָה קָפֵץ גַּם הוּא; וְאוּלָם אֶפִּיּוֹס הַגְּבוּר
 הוּא הִרְיַמְהוּ בְּיָדָיו, וְרַעֲיוֹ עֲמִיתָיו מִהָרוּ
 וַיִּוְצִיאֵהוּ מַחוּץ לְעֵגוּל, וְהוּא רָגְלוֹ כְּשִׁלּוֹ;
 רוֹקֵק דָּמִים וְקָרְשִׁים, וְרִאשׁוֹ לוֹ תְּלוּי עַל-כַּתְפוֹ.
 וַיִּוְשִׁיבוּהוּ בִּינְיָהֶם, וְהוּא נִדְּהָם, כִּי כַחוּ עֲזוּבוֹ,
 וְהִמָּה שָׁבוּ לְעֵגוּל לְהִבְיָא אֶת-כּוֹס-הַפִּיפִיּוֹת.
 מִהָר אֲכִילֵס וְהִבְיָא גַם פְּרִטִי-הַתְּגָרָה הַשְּׁלִישִׁית,
 הָרָאֵם לְכָל-הַדְּנָאִים, פָּרְס שֶׁל הַתְּאֲבָקוֹת אֵימָה:
 פָּרְס לְמַנְצָח חֲצוּבַת אֲדִירִים הַכָּאָה בְּלֶהֱב,
 עָרְכוּ בְּנֵי-הָאֲכִיִּים מַחֲרָה פָּרִים שְׁנַיִם-עָשָׂר.
 אוּלָם לְגִבֹר הַמַּנְצָח הָעַמִּיד אִשָּׁה בְּקָרֵב,
 גְּבוּוֹה בְּמִלְאֶכֶת-כַּפָּיִם וּמַחֲרָה פָּרִים אֲרַבְעָה.
 נִצַּב אֲכִילֵס וַיְדַבֵּר בְּאֲזְנוֹי כָּל-עַם-הָאֲרַגְנָאִים:
 "קוֹמוּ כָּל-אִישׁ אֲשֶׁר יִרְצֶה לְנִסּוֹת בְּאוֹתָהּ הַתְּגָרָה
 690 כָּכָה דָּבַר; וַיָּקָם בְּנוֹ שֶׁל טִלְמוֹן - הוּא אֵיס,
 גַּם אוֹדִיסֵס הָאִישׁ רַב־הַדַּעַת הַמְּמַחֶה לְעֶרְמָה.
 שְׁנֵיהֶם הַתְּאֻזָּרוּ וַיִּצְאוּ אֶל-אִמְצַע הָעֲגוּל הַגָּדוֹל.
 תַּפְּסוּ אִישׁ בְּרַעְוֵהוּ אֶף חֲבָקוֹ בְּרוּעוֹת אֲדִירוֹת.
 מָשַׁל לְקוֹרוֹת הַנֵּג אֲשֶׁר חֲבָרְן הַבּוֹנֵה הַמְּהַלֵּל
 695 בְּבִנְיָן רַם-כַּתְּלָיִם, שְׂיוֹכֵל יַעֲמֵד בְּפָנָיִם כָּל-הַרוּחוֹת,
 חָרְקוּ גְבִי הַשְּׁנַיִם בְּרוּעוֹת אֲדִירוֹת-הַכֶּחַח
 בְּאוֹן-מֵאֲמָצוֹת, וְזַעַה נִגְרַת מִכָּל-אֲבָרֵיהֶם,
 כְּתָמִים מְרַבִּים מְכַסִּים עַל-צִלְעוֹתֵיהֶם, כְּתַפִּיהֶם,
 אֲדָמוּ מִדְּמִים וְצָבוּ, וְהִמָּה מוֹסִיפִים מִתְּאֲבָקִים,
 שׂוֹאֲפִים לְגִבֹר בְּגִלְלַת חֲצוּבָה מְלֹאכֶת מַחֲשַׁבַת.
 אוּלָם אוֹדִיסֵס לֹא יָכַל לוֹ וְלֹא הִפִּילוֹ לְאֶרֶץ,
 וְאֵיס הַגְּבוּר גַּם הוּא נִשְׁתַּה גְּבוּרָתוֹ בְּאוֹדִיסֵס.
 קַצָּרָה רוּחָם שֶׁל-בְּנֵי-הָאֲכִיִּים הַדּוּרִי-הַמְצָחוֹת.
 עָנָה אֵיס הַגָּדוֹל, הוּא בְּנוֹ שֶׁל-טִלְמוֹן, וַיְדַבֵּר:
 700 "בֶּן-לְאֶרְטֵס הַנְּעֵלָה, אוֹדִיסֵס הָאִישׁ רַב־הַמְּזוּמוֹת
 הָרַם אוֹתִי, וְאִם אֵין - אֲנִי אֲרִימָה, חֲבֵס יִשְׁפֹּט".
 כָּכָה סָח וַיְרִימְהוּ, וְלֹא שָׁכַח אוֹדִיסֵס עֶרְמָתוֹ,
 וּמֵאֲחֻזָּרוֹ הַדָּפוֹ, פָּנַע בְּעַרְקוֹבוֹ, וְתֵשׁ כַחוּ.
 נָפַל לְאֲחֹזֵר לְאֶרֶץ, וְאוֹדִיסֵס הוּא נָפַל עַל-חֻזוֹ,
 וְכָל-הָעַם סָבִיב צוֹבְאִים עֲלֵיהֶם, מִשְׁתָּאִים לְשֵׁנִים.
 רָצָה אוֹדִיסֵס הַנְּעֵלָה, זֶה אֶרֶץ-הַסֶּבֶל, לְהַרְיֵמוֹ,
 אַךְ הִרְיָמוֹ כְּמַעַט מֵעַל פְּנֵי-הָאֲדָמָה וְלֹא יָכַל,

כפף את-ברכיו, ושניהם נפלו יחדו לארץ.
 סמוכים איש אל-רעהו, נגאלו שניהם באבק.
 והיו נאבקים בשלישית, בקומם מעל-פני הארץ,
 וללא אכילס, שקם ובעדם עצר וידבר:
 775 "הרפו מקרב, אל תיגעו, תחישו רעה בלבכם
 שניכם נצחתי, ופרסים חלק כחלק תחלקו.
 קומו לכו למען ילחמו גם יתראכזבים."
 פכה דבר, והמה לא סרבו לו, שמעו בקולו.
 נבנו האבק הרב אף לבשו כתנתם לבשרם.
 780 חש בן-פלים ויעד הפרס למיטיבים בריצה:
 מזרק של כסף כלי-יפי המכיל שש בת, ובארץ
 אין עוד אשר לו ידמה וישנה לו, מעשה אמן.
 וברים חרשים מצידון עשוהו בתבונה ודעת,
 אנשי כנען בים הביאוהו בין גלים עכורים,
 785 שטים מלמן אל-למן, דורון נתנוהו לתואם.
 אותו נתן אבנאוס בנו של-יסון לפטרוקלוס
 כפר נפש ליקאון בנו של-פריאמוס המושל.
 אותו יעד אכילס פרס נאה לכבוד מרעהו.
 לאשר יבא הראשון מפל-המיטיבים בריצה;
 790 ושור-פר אדיר וקשה וכבד בחלב - לשני,
 והב מחצית הכפר יעד לבא לאחרונה.
 קם וישא אמריו וידבר לכל הארגאים:
 "קומו כל-החפצים לנסות בתגרה הלזו!"
 פכה דבר, ואיס בנו של-אואילס התרומם,
 795 קם אנטילוכוס בן-נסטור ואודיסס האיש רב-הדעת.
 היה בן-נסטור המהיר בין כל-הגבורים הצעירים.
 עצרו זה בצד זה וצין אכיל המטרה.
 היה הדרומס הלה משתרע לפניהם, וימהר
 איס הראשון, ואחריו סער אודיסס הנעלה,
 800 סמוך לו קרוב מאד, כאשה לבושה מחלצות
 וזה סמוך לסליל-האורגים וכפיה משליכות,
 מושכה חוטים אנינים לשנרם בשתי, והם סמוכים
 לחזה, - כן רץ אודיסס סמוך לאיס, פוסע
 ברגליו בעקבותיו של-איס ובטנם יכסם האבק,
 805 נשם נושף על-ראשו ברוח אפו החמים,
 מוסיף ודולק מאחריו. וכל-האכזבים מריעים,
 קוראים אליו בקול, מעודדים לקראת הנצחון.
 אף פשהגיעו אל-קצה כל-הדרומס, ופלל אודיסס
 בלבו התפלל אל פלס-אתנה כחלת-העין:
 810 "אנה שמעיני בת-אלים, ובואי לעזרתי ברוציני!"
 פכה דבר, התפלל, ונעתרה לו פלס-אתנה,
 עשתה אבריו מאד קלים, גם רגליו גם ידיו ממעלו

אף פשבאו אל-קצה מרוצתם, הגיעו אל-פרסם,
 נכשל איס ברוצו, אתנה היא היא הכשילתו.
 775 ונפל במקום בו נצברה צואת הבקר השחוטים,
 אשר זבתם אכילס לכבוד רעהו פטרוקלוס,
 נמלא פיו צואת-הבקר, ונחיריו גם המה נמלאו.
 וישא אודיסס האיש-רב-התלאות המזרק, כי הקדים
 לבא ראשונה; ואיס הנהדר הוא לקח הבקר.
 780 נצב תופס בכפיו בקרן שור-פר למוד שדה,
 רוקק הצואה מפיו, וידבר לעם הארגאים:
 "אוי לוי הכשילה את-רגלי אותה האלה, שלעולם
 תדאג כאם לאודיסס להיות לעזרה לצדו!"
 פכה הביע, וכל-האכזבים הריעו צחקו.
 785 אף אנטילוכוס הוא לקח הפרס האחרון הנשאר.
 חיד ועמד בקרב חיל עם-הארגאים וידבר:
 "ידידי, אכן ידעתם, ואולם אנכי אנידה:
 עוד האלים מבכרים עלינו את-זקני דורנו;
 אמן, איס אף מעט זקן ממני בשנים;
 790 אפס הלז הן יתחשב על-דור שקדמנו, דור חולף,
 ואומרים עלינו: זקנתו מוריקה, כי קשה גם קשה
 לאיש מקל-בגיי-האכזבים להדביקו, בלתי אכילס!"
 פכה דבר, והלל לאכילס מהיר-הרגלים.
 וישא אכילס בן-פלים אמריו ויען ויאמר:
 795 "אנטילוכוס, דבריה לא שוא דברת ולהבל!
 הנני מוסיף לה גם מחצית כפר הזהב."
 פכה הגיד ומסרו, ויחד בנפשו ריקח.
 אחר-כן הוציא בן-פלים בידו מאריף צלו,
 נתנו בעגיל בתוף, גם קובע גם מנן והניחם,
 800 כל-כלי סרפדון הגבור אשר הכהו פטרוקלוס.
 עמד, וישא אמריו וידבר לכל-הארגאים:
 "הנני קורא לשנים, לטובים בכל הגבורים.
 ילבשו כלי-מלחמתם ולקחו הנחשת החותכה
 לנסות איש איש את-רעהו נגדה-נא קכל-הצבא.
 805 איש אשר יפצע הראשון את-בשר מרעהו הנאה,
 יחדר בשרץ, ותאדים חניתו מדמיו השחורים,
 ישא חרב הזאת, העשויה מסמרות כסף,
 כלילת היפי מתרקיה, ונלתיה מאסטרופאוס,
 ואלה הפלים יחלקו, כי חלק כחלק יקחו,
 810 אחר-כן אערף להם גם פרת-תפארת באהלי."
 דבר, ואיס הגדול בנו של-טלמון התרומם,
 קם דיאומדס בן-טידס, הגבר שניא-הכח,
 יצאו מקרב ההמון ולבשו את-כלי המלחמה,
 נצבו בקרב העגיל, שואפים קרבות השנים,

815 אִימָה מְזוֹרוֹת עֵינֵיהֶם, וְכָל-הָאֲכִיִּים מִשְׁתָּאִים.
 וְכֹאֲשֶׁר קָרְבוּ וַנִּפְּשׂוּ, מִשְׁתַּעְרִים אִישׁ עַל-רֵעֵהוּ,
 שְׁלֹשׁ פַּעַמִּים הִתְקַרְבוּ, הַתְּגוּלָּלוֹ שֶׁלֹּשׁ פַּעַמִּים.
 הִכָּה אִיס בְּמַגְנוֹ הָעֲשׂוּי עֹגֵל מִסָּבִיב;
 אוֹלָם לֹא נָעַע בְּבִשְׂרוֹ, כִּי סָכַף עָלָיו שְׂרִיזוֹ.
 820 אָפֶס בְּנִ-טִידֵס הוֹלֵף וְכוּנֵן חֲדָר־מַחֲוֹ הַמַּבְרִיק
 בְּצִנְאָר בְּנוֹ שֶׁל-טַלְמוֹן, מִמַּעַל לַצִּנְהָ הַגְּדוֹלָה.
 כָּל-הָאֲכִיִּים הָרִיעוּ, כִּי דָאָגוּ לְאִיס, וַצּוּ
 לְחַדֵּל מִלְתַּגֵּר מִלְחָמָה וְלַחֲלֹק הַפָּרָסִים בֵּינֵיהֶם.
 אוֹלָם הַחֲרִב הַגְּדוֹלָה, אוֹתָהּ נִתְּנָה לְבִן-טִידֵס
 825 גַּם אֶת-הַתַּעַר וְאֶת-תְּלִיָּה הָעֲשׂוּי עוֹר חֲתוּף מְאֹד יָפֵה.
 אַחֲרָיו הֵבִיא בֶן-פֶּלֶס רֶגֶב מִתְּכַת יְצוּקָה,
 שִׁמְשָׁה דִּיסקוֹס לְאֶאֱטִיוֹן, וּבְכַח הֵטִילוּ לְפָנָיִם;
 אֶף כְּשֶׁהֲרִגוּ אֲכִילֵס מִהִיר-הַרְגָּלִים, הוֹבִילוּ
 יַחַד עִם יָתֵר אוֹצְרוֹתָיו בְּתוֹף אֲנִיתוֹ הַמְּהִירָה.
 830 עֲמַד בְּקָרֵב הַהַמּוֹן וַיִּדְבֵּר בְּאוֹזְנֵי בְנֵי-אַרְגוֹס:
 „עַמְדוּ, כָּל-אֲשֶׁר יִרְצֶה לְנַסּוֹת אֶת-כַּחוֹ בְּאֵלָה!
 וְאִם גַּם יִרְבוּ שְׂדוֹת אִישׁ פּוֹרִיֹת כְּהֵנָּה וְכֵהֵנָּה,
 וְחֲמַשׁ שָׁנִים תִּשׁוּבְנָה וּמָלֵא לְתַקּוּפוֹתֶיהֶן,
 צָרְכִיו יִמְלֵא בָּהֶן, וּבְרוּל לֹא יִחַסֵּר, וְרוּעוֹ
 835 וְחֹרֵשׁ אֲדַמְתּוּ לֹא יַעַל הָעִירָה כְּדֵי לְקַנוֹת, כִּי יִסְפִּיק“.
 כִּכָּה סָח, וַיְחַרְמוּם הָאִישׁ פּוֹלִיפִיטֵס הַגְּבוּר,
 גַּם לְאוֹנֵטֵס הָאֲדִיר הַדּוֹמָה לְאֵלִים בְּעָזוֹ,
 אִיס בְּנוֹ שֶׁל-טַלְמוֹן וְאַפִּיֹס הַגָּבֵר הַנֶּעֱלָה.
 נִצְבּוּ זֶה בְּצַד זֶה, וַיִּתְפָּס אֶפִּיֹס הַנֶּעֱלָה
 840 רֶגֶב-הַמְדוֹת חֲרָקוֹ בְּגִלְגַּל, וַיִּשְׁחָקוּ עָלָיו.
 אַחֲרָיו עוֹפֵף יוֹד לְאוֹנֵטֵס מִרְעוֹ שֶׁל-אַרְס,
 שְׁלִישִׁי זָרֵק אִזְ אִיס בְּנוֹ שֶׁל-טַלְמוֹן, וְהוּא הֶרְחִיק
 בְּיַד הָאֲדִירִים, וַיַּעֲבֵר הָרֶגֶב סַמְנֵי כֻלְהֶם.
 אָפֶס כְּשֶׁהֵטִיל יוֹד פּוֹלִיפִיטֵס זֶה אִישׁ-הַמִּלְחָמָה,
 845 וְרָקוֹ הֶרְחַק כְּמַטְחָיו מִטֶּה-הָרוּעִים הַמַּעֲקָל
 אֲשֶׁר יִטִּיל הַגָּבֵר הָרוּעָה, וְזֶה מוֹעֵף וְסוֹבֵב
 בֵּינֹת הַפָּרִים הָרוּעִים, וְכֻלָּם הָרִיעוּ לְעַמְתּוֹ.
 מִהָרוּ רָעִיו עֲמִיתָיו שֶׁל-פּוֹלִיפִיטֵס הָאֲדִיר,
 וְשָׂאוּ אֶת-אֲשֶׁכֶר הַמֶּלֶךְ אֶל-פְּנֵי הָאֲנִיֹּת הַגְּדוֹלוֹת.
 850 אַחֲרֵי הֵבִיא הַבְּרוּל הַמַּכְחִיל בְּשִׁבִיל הַקְּשָׁתִים:
 לְמוֹ גְּרוֹנֵי פִיפִיֹּת עֲשָׂרָה, וַעֲשָׂרָה קַרְדָּמוֹת.
 תָּרֵן גִּבְהָ שֶׁל-סַפִּינָה מַכְחִיל־הַחֲרָטוּם שֶׁם הָצִיב;
 תִּקְעוּ בַחֲלוֹת וְהִדֵּק וַיִּקְשֵׁר הַיִּזְנָה הַרְכָּה
 לְרֹאשׁ אוֹתוֹ תָּרֵן בְּרִגְלָהּ בְּחֻבֵּל הַדֵּק לְמַטְרָה
 855 לְמוֹרֵי הַחֲצִיִּים: „הָאִישׁ אֲשֶׁר יוֹר בָּהּ בֵּיזְנָה הַרְכָּה
 כָּל-גְּרוֹנֵי-פִיפִיֹּת יִקַּח וַיִּשְׂאֵם לְאַהֲלוֹ;

וְכָל-הַפּוֹנֵעַ בְּחֻבֵּל, אֶף יַחֲטִיא הַצִּפּוֹר הַרְכָּה,
 קָשֶׁת רַע מִן הָרֹאשׁוֹן, הוּא יִשָּׂא לוֹ אֶת-הַקַּרְדָּמוֹת“.
 כִּכָּה דִבֵּר, וַיָּקָם אוֹנוֹ שֶׁל-טַבְּקָרוֹס הַמוֹשֵׁל
 גַּם מְרִיאוֹנֵס עֲמִיתוֹ שֶׁל-אִידוֹמָנֵס הַשָּׂנֵא.
 וַטְלוּ הַשָּׂנִים גּוֹרְלוֹת בְּקוֹבֵעַ הַנְּחָשֶׁת וּוְעוֹעוּהוּ,
 רֹאשׁוֹן נָפַל גּוֹרְלוֹ שֶׁל-טַבְּקָרוֹס. וַיִּמְהַר וַיִּדְרֹף
 בְּכַח אֲדִירִים יוֹד, וַיִּשְׁכַּח וְלֹא נָדַר אֶת-נִדְרוֹ
 קַרְבֵּן-הַתּוֹדָה לְמוֹשֵׁל - לוֹ מֵאָה מִבְּכוֹרוֹת כָּל-צִאֲנוֹ,
 הַחֲטִיא אוֹ אֶת-הַצִּפּוֹר, כִּי פָּבּוֹס אֶפּוֹלוֹן לֹא רָצָה.
 פָּנַע בְּחֻבֵּל בַּהּ נִקְשְׂרָה, סִמוּךְ לְרִגְלֵ הַצִּפּוֹר,
 חֲתוּף הַחֻבֵּל לְשָׁנַיִם בְּחִץ-הַתְּמָרוֹרִים שִׁירָה.
 טָסָה הַצִּפּוֹר לְמָרוֹם שְׁמַיְמָה, וְהַחֻבֵּל סָרוּחַ
 מוֹטָה אֶרְצָה, וְכָל-הָאֲכִיִּים הָרִיעוּ לְעַמְתּוֹ.
 מִהָר אוֹי מְרִיאוֹנֵס וַיִּגְזַל מִמֶּנּוּ הַקְּשָׁת,
 כּוּנֵן אֶת-חֲצוֹ, כִּי הִכִּין לוֹ אֶת-הַחִץ בְּעוֹד מוֹעֵד.
 נָדַר אֶת-נִדְרוֹ מִדְּ לְאַפּוֹלוֹן הַמְּרַחֵק-לְפָנָע,
 קַרְבֵּן-הַתּוֹדָה לְמוֹשֵׁל מֵאָה מִבְּכוֹרוֹת כָּל-צִאֲנוֹ.
 רָאָה הַיִּזְנָה הַרְכָּה מְעוֹפְפֶת לָהּ תַּחַת הָעֵבָיִם,
 תַּחַת הַכֶּנֶף פָּנַעָה, כְּשֶׁהִיא מְעוֹפְפֶת בְּעוֹגֵל,
 חֲדָר חֲצוֹ וְחֻלְף הַיִּזְנָה וַיִּפֹּל לְאַרְצָה,
 נִמְצָף בַּהּ קָרוֹב לְרִגְלָיו; וַתִּרְדַּ הַצִּפּוֹר וַתִּשָּׁב
 שָׁם עַל-הַתָּרֵן הַנִּשָּׂא שֶׁל-סַפִּינָה מַכְחִיל־חֲרָטוּמָה.
 רֹאשָׁה וַצִּנְאָרָה הוֹרִידָה, גַּם שְׁתֵּימֵם כְּנַפֵּיהַ הַנָּאוֹת.
 מִהָרָה קָל נִפְשָׁה עוֹבָה וַיִּצָּאָה מִכָּל-אַבְרִיָּה,
 נִפְלָה הֶרְחַק מִתְּרַנְּנָה, וְהָעֵם מִבֵּיטִים מִשְׁתָּאִים.
 לָקַח אוֹי מְרִיאוֹנֵס עֲשָׂרַת גְּרוֹנֵי-פִיפִיֹּת,
 וְטַבְּקָרוֹס נִשָּׂא עֲשָׂרָה קַרְדָּמוֹת לְסַפִּינֹת הַמְּהִירוֹת.
 הֵבִיא בֶן-פֶּלֶס חֲנִית אֲרַכַּת-הַצֶּל וְגַם נִטְלָה
 אֵשׁ לֹא יָדְעָה, מִצִּירַת בְּפָרָחִים וּמְחִירָה פֶּר אֶחָד.
 בָּא וְהַנִּיחָה בְּעוֹגֵל, הַתִּיצְבוּ הַמּוֹרִים-בְּרַמַּח.
 קָם אַגְמִמְנוֹן בֶּן-אַטְרֵס הַמוֹשֵׁל עַל-רַבִּים עַמְמִים,
 קָם מְרִיאוֹנֵס עֲמִיתוֹ שֶׁל-אִידוֹמָנֵס הַשָּׂנֵא.
 נִשָּׂא אֲמָרָיו וַיִּדְבֵּר אֲכִילֵס מִהִיר הַרְגָּלִים:
 „הִנֵּה יִדְעוּנָה, בֶּן-אַטְרֵס, כִּי מְאֹד נַעֲלִית עָלֵינוּ
 גַּם בְּכַתְּף הַגְּדוֹל גַּם בְּהִטְלַת הָרַמַּח.
 קַח לָךְ אוֹתוֹ הַפָּרֵס וְשׁוּב לְסַפִּינַתְךָ הַקְּלָה;
 אוֹלָם הָרַמַּח הַגְּדוֹל יִהְיֶה לְמְרִיאוֹנֵס הַגְּבוּר,
 אִם יֵשׁ אֶת-נִפְשָׁךְ אֲתָהּ, כִּי זֹאת הִיא עֲצָתִי אֲנִכִּי“.
 כִּכָּה דִבֵּר, וְלֹא סָרַב לוֹ אַגְמִמְנוֹן הַמוֹשֵׁל.
 נָתַן הַחֲנִית לְמְרִיאוֹנֵס, וַיִּמְסוֹר בֶּן-אַטְרֵס הַגְּבוּר
 אוֹ לְכָרוֹזוֹ טַלְמִבְּיוֹס הַפָּרֵס כְּלִיל-הַיִּפִּי שְׁקָבֵל.